

Arta pentru elite si arta pentru publicul larg

Arta pentru elite si arta pentru publicul larg. Ce fel de public isi doreste o organizatie culturala?

Arta este "punerea-in-opera-a-adevarului", iar acest adevar, la care face referire filosoful german Martin Heidegger este unul de substanta, de mesaj, de simbol. In orice societate semnul/simbolul reprezinta o necesitate a individului - in calitatea sa de "zoon politikon"- de a intelege sensul, a prelucra sensul, a impartasi sensul. Orice comunicare are la baza un sistem elaborat de semne care faciliteaza intelegerea unor domenii de catre un anumit grup de indivizi. Ce s-ar intampla daca ne-am trezi intr-o zi, ca binecunoscutul domn Sigma, personajul lui Umberto Eco, din "Semnul", turistul italian la Paris, intr-un oras complet nesemaforizat, fara semne de circulatie, fara cruci pe biserici etc.? Natura simbolului si procesul simbolizarii sunt adac intiparite in sistemul nervos uman, viata, cunoasterea, fiind imposibile fara existenta semnului. Iar pentru descifrarea simbolurilor care se ascund intr-o oprera de arta este necesara cunoasterea codului ascuns in ea, si de cele mai multe ori acest lucru nu este la indemana oricui.

Arta are un caracter elitist. Si cel mai bun exemplu care imi vine in minte este cazul Rusiei interbelice. Inainte de 1932, in Rusia se dezvolta suprematismul - initiat de Kasimir Malevich si aplicat de Pugny, Menkov, Klioun. Acest curent artistic are ca scop exprimarea libera a gandirii, prin forme geometrice, chipuri stilizate, o comuniune intre om si cosmos; un fel de filosofie aplicata picturii. Pe 23 aprilie 1932, considerandu-l inutil scopurilor sale politice, Stalin interzice acest curent, introducand fortat noi forme de exprimare: realismul rus; pe intelesul tuturor pe care in plaseaza imediat dupa Antichitatea clasica si Renasterea italiana. Suprematismul se adresa elitelor, Stalin dorea sa foloseasca arta pentru manipularea maselor. Pentru artisti indicatiile urmau sa vina de la conducerea partidului, nu din gandurile lor abstracte. Creatia trebuia sa fie "corecta". Si asa, Stalin, a taiat aripile unui stil artistic care se putea dezvolta si evoluadin simpla dorinta de a manipula prin arta si de a face arta accesibila publicului larg!

Nu exista arta pentru publicul larg din doua motive. Publicul larg are alte preocupari, care de cele mai multe ori nu includ arta (si nu vreau sa acuz pe nimeni de ignoranta, ci pur si simplu oamenii prefera sa-si traiasca viata fara prea multe complicatii). Iar al doilea motiv ar fi cel demonstrat mai sus, adica caracterul elitist al artei, necesitatea cunoasterii unui cod pentru descifrarea limbajului artistic.

O ornanizatie culturala, dupa ce a facut in prealabil un studiu de piata, isi va alege publicul in functie de obiectivele pe care si le-a propus. Dincolo de aceste lucruri, consider publicul unei organizatii culturale un rup destul de restrans, de oameni pasionati, sau macar nteresati de cultura, drept urmare un public format in mare parte din intelectuali. Ma indoiesc ca Nea" Gicu de la strung, dupa 12 ore de munca intr-o fabrica, cand vine obosit mort acasa se intereseaza vreodata ce proiecte culturale noi au mai aparut. Bineinteles... in proiecte culturale nu am incadrat si concertul de Craciun dat de Guta sau de Copilul Minune!

In concluzie, cred ca din moment ce arta prin natura ei se adreseaza unui public restrans, unei

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

anumite elite, publicul unei organizatii culturale va fi format tocmai din aceasta elita. Ar fi ideal ca organizatia sa-si propuna sa atraga oameni noi, in care sa trezeasca un anume gust/ pasiune pentru arta, iar acest lucru poate fi posibil numai printr-un PR foarte bun si o publicitate agresiva. Iar in cultura nu prea avem parte de publicitate agresiva!